

— domnul deputat Corniță Ion, aparținând Grupului parlamentar P.N.Ț.C.D. — civic-ecologist, trece din componența Comisiei pentru învățământ, știință, tineret și sport în componența Comisiei pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii specifice;

— domnul deputat Pantiș Sorin, aparținând Grupului parlamentar național liberal, trece din componența Comisiei pentru buget, finanțe și bănci în componența Comisiei pentru muncă și protecție socială.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ANDREI IOAN CHILIMAN

București, 27 februarie 1997.

Nr. 6.

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

**HOTĂRÂRE
cu privire la validarea unui mandat de deputat**

În temeiul art. 67 alin. (1) din Constituția României, al art. 66 alin. (9) din Legea nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului, al art. 2 și 3 din Legea nr. 115/1996 și având în vedere Raportul Comisiei de validare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se validează mandatul de deputat al domnului Gheorghe Marin, ales la 3 noiembrie 1996 în Circumscripția electorală nr. 3 Argeș, mandat devenit vacant ca urmare a demisiei domnului Mihail Petre Georgescu.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ANDREI IOAN CHILIMAN

București, 10 martie 1997.

Nr. 7.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 131*) din 29 octombrie 1996

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Costică Bulai — judecător
Lucian Stângu — judecător
Georgeta Panovicu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin încheierile din 8 martie 1996 (Dosarul nr. 1.868/1995), 17 aprilie 1996 (Dosarul nr. 3.292/1995), 30 aprilie 1996 (dosarele nr. 3.206/1995, nr. 3.208/1995, nr. 3.659/1995 și nr. 3.663/1995), 9 mai 1996 (dosarele nr. 2.658/1995, nr. 3.371/1995 și nr. 3.646/1995), 14 mai 1996 (dosarele nr. 1.674/1995 și nr. 3.883/1995), 21 mai 1996 (completată cu Încheierea din 26 iunie 1996 — Dosarul nr. 3.476/1995) și 30 mai 1996 (dosarele nr. 2.889/1995, nr. 2.933/1995, nr. 3.420/1995, nr. 3.421/1995, nr. 3.422/1995, nr. 3.455/1995, nr. 3.790/1995 și nr. 3.884/1995), Curtea Supremă de Justiție — Secția

civilă a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă.

Excepțiile de neconstituționalitate au fost invocate și formează obiectul dosarelor Curții Constituționale, după cum urmează:

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost ridicată de Râmniceanu Hugo și Râmniceanu Valeria (Dosarul nr. 66C/1996), Adam Doina (Dosarul nr. 67C/1996), Marcu Vasile (Dosarul nr. 68C/1996), Andrei Mihaela și Dobrescu Anca Casandra-Gabriela (Dosarul nr. 73C/1996), Nicolae Teodor (Dosarul nr. 83C/1996) și Jigău Maria (Dosarul nr. 87C/1996), pe motiv că acestea încalcă principiul separației puterilor în stat, al disponibilității procesuale, ordinea de drept, drepturile și libertățile cetățenești, fiind în contradicție cu dispozițiile art. 130 alin. (1) din Constituție. De

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 29 din 18 februarie 1997, publicată la pag. 4.

asemenea, se susține că este încălcat principiul autorității lucrului judecat și al autonomiei sistemului jurisdicțional;

— neconstituționalitatea prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost invocată de Anghelușiu Virgil Aurel și Anghelușiu Magdalena (Dosarul nr. 64C/1996), Aliman Maria-Eugenia (Dosarul nr. 65C/1996), Iacob Eugenia Irinel (Dosarul nr. 72C/1996), Consiliul Local al Municipiului București (dosarele nr. 76C/1996, nr. 77C/1996, nr. 78C/1996, nr. 79C/1996), Vasilescu Eugenia, Vasilescu Dumitru, Vasilescu Viorel și Vasilescu Valentin (Dosarul nr. 81C/1996), Nicolae Petrea Ionel (Dosarul nr. 84C/1996), Popescu Andrei Dragu (Dosarul nr. 85C/1996), Simulescu Gheorghe (Dosarul nr. 86C/1996), Axente Gherghina Leona și Papp Aurelia Maria (Dosarul nr. 88C/1996), Guran Elvira Pacifica (Dosarul nr. 89C/1996), Pătrășcanu Maria Magdalena și Budeanu Radu Constantin (Dosarul nr. 90C/1996), susținând că sunt încălcate dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 15, art. 16, art. 49, art. 128 și ale art. 130 alin. (1) din Constituție. De asemenea, se susține că este încălcat principiul autorității lucrului judecat și al stabilității raporturilor juridice dintre părți.

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă a apreciat, în încheierile de sesizare, că dispozițiile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt constituționale; în Dosarul nr. 3.292/1995 a fost exprimat, totuși, cu opinia separată a unui membru al completului de judecată, punctul de vedere că art. 330¹ este neconstituțional, întrucât prevede că recursul în anulare se poate declara oricând.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere Senatului, Camerei Deputaților și Guvernului, în dosarele nr. 65—66C/1996, nr. 72—73C/1996, nr. 76—79C/1996, nr. 83—85C/1996 și nr. 89—90C/1996.

A fost primit răspuns numai din partea Guvernului, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ca și întreaga reglementare privind recursul în anulare, se întemeiază pe dispozițiile de principiu ale art. 128 din Constituție, conform cărora împotriva hotărârilor judecătorești și Ministerul Public poate exercita căile de atac, în condițiile legii.

Deoarece excepțiile de neconstituționalitate invocate se referă la aceleași dispoziții legale și pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 83/90C/1996, nr. 81C/1996, nr. 76—79C/1996, nr. 72—73C/1996, nr. 65—68C/1996 la Dosarul nr. 64C/1996, care a fost înregistrat primul, urmând a se pronunța asupra tuturor excepțiilor prin decizia de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă.

2. Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, constatând că prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996 Curtea Constituțională a statuat că prevederile sale sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată la 29 octombrie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepțiile invocate, fiind legal sesizată.

Pe fond se constată că asupra dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă, stabilind că ele sunt constituționale. Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea acestei soluții, excepțiile de neconstituționalitate privind aceste prevederi legale urmează, potrivit practicii constante a Curții Constituționale, să fie respinse ca vădit nefondate.

Cât privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, Curtea Constituțională a modificat Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, prin care se respinsese excepția de neconstituționalitate, și a decis că prevederile art. 330¹ sunt neconstituționale, în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993. Rezultă că excepțiile de neconstituționalitate invocate în cauzele de față, referitoare la art. 330¹ din Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile pentru că, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 107 din 2 noiembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 15 februarie 1995, o prevedere legală declarată neconstituțională printr-o decizie a Curții nu poate face obiectul unei noi excepții. Faptul că Decizia Curții Constituționale nr. 96 din 24 septembrie 1996 a constatat neconstituționalitatea, în limitele interpretării date, nu conduce la o altă consecință, ci, dimpotrivă, determină păstrarea aceleiași soluții, deoarece sensul deciziei este circumstanțierea legitimității constituționale a textului de lege respectiv și deci constatarea caracterului său neconstituțional pentru ceea ce excede acestei legitimități. În acest sens, Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 92 din 12 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 20 decembrie 1995.

În ceea ce privește posibilitatea atacării cu recurs în anulare a hotărârilor judecătorești pronunțate după 26 iulie 1993, soluția pronunțată prin Decizia Curții Constituționale nr. 96 din 24 septembrie 1996 își păstrează valabilitatea, în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea acestei soluții. Astfel încât excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 330¹ urmează a fi respinse ca vădit nefondate.

Magistrat-asistent,
Georgeta Panovicu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 29

din 18 februarie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
 Mihai Constantinescu — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Georgeta Panoviciu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Aliman Maria-Eugenia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 131 din 29 octombrie 1996.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 11 februarie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților, legal citate, fiind consemnate în încheierile din acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 18 februarie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție, prin Încheierea din 17 aprilie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 3.292/1995, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, invocată de Aliman Maria-Eugenia.

Prin Decizia nr. 131 din 29 octombrie 1996 s-a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată. Pentru a pronunța această soluție s-a reținut că prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, Curtea a constatat că dispozițiile art. 330¹ sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva acestei decizii a fost declarat recurs în termenul legal.

În motivarea acestuia, recurenta susține că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă „sunt neconstituționale sub dublu aspect, și anume că dreptul de a exercita recursul în anulare a fost rezervat în exclusivitate procurorului general și că legea nu prevede un termen în care să poată fi exercitat recursul în anulare“. În aceste condiții, se consideră de către recurentă că „dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor art. 128 din Constituție, ale art. 11 alin. (2), coroborat cu art. 20 din Constituție și cu art. 6 pct. i) din Convenția europeană a drepturilor omului, ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ale art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice“. Se susține, de asemenea, că, întrucât la judecarea în fond a excepției au fost solicitate puncte de vedere Guvernului, Senatului și Camerei Deputaților, urmează ca în recurs acestea să fie

solicitate „noilor organe democratice abilitate legal să se pronunțe asupra excepției, cu atât mai mult cu cât în cauză este vorba de apărarea unui drept fundamental — dreptul de proprietate“.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Asupra motivelor de casare invocate în recurs Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, așa cum, de altfel, se motivează și în decizia recurată, în care se arată că:

— prevederile art. 128 din Constituție nu sunt încălcate, ele precizând că împotriva hotărârilor judecătorești căile de atac se pot exercita în condițiile stabilite de lege, fapt care a fost realizat prin dispozițiile actuale ale Codului de procedură civilă, care prevăd calea de atac — recursul în anulare — și condițiile exercitării lui;

— practica Comisiei și a Curții Europene, rezultată din aplicarea art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, este constantă în a aprecia că invocata cerință a termenului rezonabil nu se analizează în abstract, ci se raportează de la caz la caz, în concret, ținându-se seama de o serie de elemente specifice fiecărei pricini (durata procedurii, natura pretențiilor, complexitatea procesului etc.); textul invocat nu are în vedere interzicerea unei căi de atac a cărei exercitare ar putea doar ipotetic să conducă la depășirea unui termen rezonabil; simpla posibilitate de a se exercita oricând recursul în anulare nu contravine cerinței de a se soluționa cauza într-un termen rezonabil, examinarea respectării ei făcându-se la o speță determinată.

În legătură cu cererea recurentei de a se solicita din nou punctele de vedere ale fiecărei Camere a Parlamentului și al Guvernului, este de observat că dispozițiile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 instituie această obligație numai la judecarea în fond a excepției de neconstituționalitate, nu și pentru judecarea recursului împotriva deciziei pronunțate la fond. Din examinarea dosarului se constată că, la fond, judecătorul-raportor a comunicat încheierea prin care a fost sesizată Curtea Constituțională, Camerelor Parlamentului și Guvernului, indicându-li-se să depună punctele lor de vedere. Guvernul a depus punctul său de vedere, care a fost avut în vedere la pronunțarea deciziei ce face obiectul recursului. O dată îndeplinită această obligație, legea nu mai dispune ca procedura prevăzută la art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 să se repete și în recurs.

Față de cele arătate, rezultă că recursul este nefondat, urmând a fi respins.

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul formulat de Aliman Maria-Eugenia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 131 din 29 octombrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 18 februarie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Georgeta Panoviciu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea cifrei de școlarizare pentru anul școlar (universitar) 1997/1998

În temeiul dispozițiilor art. 54, ale art. 59 alin. (3) și ale art. 141 lit. b) din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată,

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Cifra de școlarizare pentru învățământul de stat, în anul școlar (universitar) 1997/1998, la toate nivelurile, este cea prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre intră în vigoare începând cu anul de învățământ 1997/1998.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

Contrasemnează:
Ministrul învățământului,
Virgil Petrescu
Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Mircea Ciumara
p. Ministrul muncii
și protecției sociale,
Radu Păun,
secretar de stat

**PLANUL DE ȘCOLARIZARE
pentru anul școlar (universitar) 1997/1998 la toate gradele de învățământ**

I. Învățământ preșcolar

Numărul copiilor cuprinși în grădinițe, total,	665.000
din care:	
a) grădinițe cu program normal	505.000
b) grădinițe cu program prelungit, săptămânal	160.000

II. Învățământ primar

Numărul elevilor în clasele I—IV	1.412.500
----------------------------------	-----------

III. Învățământ secundar**1. Învățământ gimnazial**

Numărul elevilor în clasele V—VIII, total,	1.230.500
din care:	
a) învățământ de zi	1.218.500
b) învățământ seral	1.500
c) învățământ fără frecvență	10.500

2. Învățământ liceal

a) Numărul elevilor în clasa a IX-a, învățământ de zi	162.000
b) Numărul elevilor în clasa a IX-a, învățământ seral și fără frecvență	9.000
c) Numărul elevilor în clasa a X-a, învățământ seral și fără frecvență	8.500 ^{*)}
d) Numărul elevilor în clasa a XI-a, învățământ seral și fără frecvență	30.000 ^{**)}

3. Învățământ profesional

Numărul elevilor în anul I	102.000
----------------------------	---------

IV. Învățământ postliceal

Numărul elevilor în anul I, total,	6.300
din care:	
a) profilul sanitar	4.800
b) învățământ organizat în cadrul Programului Phare VET RO 9405	1.200
c) învățământ militar	300

V. Învățământ superior**1. Învățământ universitar**

Numărul studenților în anul I	52.000 ^{***)}
-------------------------------	------------------------

2. Învățământ postuniversitar

Numărul locurilor	35.000 ^{****)}
-------------------	-------------------------

VI. Învățământ de artă și sportiv

1. Numărul total de elevi în clasele și grupele cu program de muzică, arte plastice și coregrafie (exclusiv învățământul liceal)	25.000
2. Numărul total de elevi în școlile cu program sportiv (exclusiv învățământul liceal)	30.000
3. Numărul total de elevi care se pregătesc pe linie sportivă școlară	75.000

VII. Învățământ special pentru preșcolari și elevi cu deficiențe și boli cronice

1. Numărul copiilor cuprinși în grădinițe pentru copii cu deficiențe, în case de copii preșcolari pentru copii cu deficiențe și în grupe de copii cu boli cronice din cadrul unităților sanitare	4.000
2. Numărul elevilor cuprinși în cămine-școală pentru minori cu deficiențe	3.300

*) Pentru clasele de început, organizate pentru absolvenții școlilor de ucenici care doresc să-și continue studiile.

**) Pentru clasele de început, organizate pentru absolvenții școlilor profesionale sau pentru absolvenți de zece clase din serii vechi care doresc să-și continue studiile.

***) Inclusiv învățământul militar (Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne, Ministerul Justiției, Serviciul Român de Informații).

****) Defalcarea numărului de locuri pe studii aprofundate, doctorat cu și fără frecvență, precum și pentru învățământul postuniversitar se va realiza, conform prevederilor art. 71 alin. (2) lit. b) din Legea învățământului nr. 84/1995, republicată, prin ordin al ministrului învățământului. Nu sunt incluse locurile care se aprobă de către senatele institutelor de învățământ superior, ce urmează a se acoperi prin taxe și alte surse decât cele de la bugetul de stat.

3. Numărul elevilor din școlile cu clasele I—VIII pentru copii cu deficiențe și/sau boli cronice	35.000
4. Numărul elevilor din școlile profesionale pentru minori cu deficiențe (anul I)	5.500
5. Numărul elevilor din licee speciale pentru tineri cu deficiențe de auz, de vedere și motorii, clasa a IX-a, cursuri de zi	350
6. Numărul elevilor din școli speciale de reeducare și centre de educație preventivă	1.000
7. Numărul copiilor din centre de educație specială și recuperare a copiilor cu deficiențe	1.000
8. Numărul copiilor și elevilor cu deficiențe din centrele de pedagogie curativă și terapie socială	250

VIII. Instituții de ocrotire

1. Case de copii preșcolari	7.000
2. Case de copii școlari	26.000*)
3. Case de copii școlari pentru deficienți	7.000*)

*) Inclusiv numărul de asistați.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

privind lansarea unei emisiuni de titluri de stat seria 1997 M1

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

în baza Hotărârii Guvernului nr. 449/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, republicată,
în baza prevederilor art. 18 din Legea bugetului de stat pe anul 1996 nr. 29/1996, ale art. 7 din Legea nr. 91/1993 privind datoria publică și ale Convenției nr. 20.169/1994, încheiată între Ministerul Finanțelor și Banca Națională a României,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă lansarea unei emisiuni de titluri de stat, numite *certIFICATE DE TREZORERIE CU DOBÂNDĂ*, seria 1997 M1, garantată de stat, în valoare nominală totală de 130.000.000.000 lei, destinată finanțării parțiale a deficitului bugetului de stat.

Valoarea nominală poate fi majorată în funcție de necesitățile de finanțare a deficitului bugetului de stat.

Art. 2. — Certificatele de trezorerie cu dobândă sunt puse în vânzare la valoarea nominală (100%) la data de 21 martie 1997.

Art. 3. — Scadența certificatelor de trezorerie cu dobândă seria 1997 M1 este la 91 de zile, respectiv 20 iunie 1997.

Art. 4. — Dobânda a cărei rată se va stabili ca rată medie a ratelor medii ale dobânzilor la creditele de licitație, stabilite săptămânal de Banca Națională a României, se va plăti la scadență și se va determina după formula:

$$D = \frac{K \times i \times \text{numărul de zile până la scadență}}{360},$$

în care:

D = valoarea dobânzii;

K = valoarea nominală totală;

i = rata medie a ratelor medii ale dobânzilor la creditele de licitație stabilite săptămânal de Banca Națională a României, pentru întreaga perioadă de deținere a împrumutului de către Ministerul Finanțelor, după formula:

$$i = \frac{\sum \bar{r} \times z}{n},$$

în care:

\bar{r} = rata medie a dobânzii la creditele de licitație, stabilită săptămânal de Banca Națională a României;

z = numărul de zile aferent unui anumit nivel al ratei medii a dobânzii la creditele de licitație;

n = numărul de zile aferent perioadei de deținere a împrumutului.

Art. 5. — Valoarea nominală individuală a unui certificat de trezorerie cu dobândă este de 10.000.000 lei.

Art. 6. — Lansarea emisiunii de titluri de stat se face prin subscripție publică, certificatele de trezorerie cu dobândă putând fi cumpărate de societăți bancare din România în nume propriu și/sau în numele clienților lor, persoane juridice.

Cererile de subscriere se depun la Banca Națională a României până cel mai târziu cu două zile înainte de data vânzării, până la ora 12,00 a respectivei zile.

După închiderea subscrierii, Banca Națională a României îi va informa pe participanți, în cel mai scurt timp, asupra acceptării sau neacceptării, totale sau parțiale, a cererilor depuse.

Art. 7. — Plata certificatelor de trezorerie cu dobândă subscrise se va face la data emisiunii, prin debitarea contului cumpărătorului, deschis la Banca Națională a României, cu suma reprezentând valoarea nominală a certificatelor de trezorerie cu dobândă cumpărate.

Răscumpărarea certificatelor de trezorerie cu dobândă se va face la data scadenței, prin creditarea contului deținătorului cu suma reprezentând valoarea nominală plus dobânda.

Art. 8. — Lansarea emisiunilor de titluri de stat se efectuează prin Banca Națională a României, care acționează în calitate de agent al statului, de plată, înregistrare și transfer.

Art. 9. — Certificatele de trezorerie cu dobândă nu se emit în formă fizică. Proprietatea asupra acestora va fi înregistrată la Banca Națională a României, iar orice schimbare a titularului dreptului de proprietate va fi anunțată acestuia în conformitate cu procedura stabilită.

Art. 10. — Prezenta emisiune nu beneficiază de facilități fiscale.

Art. 11. — Direcția generală creanțe și angajamente interne și externe ale statului din Ministerul Finanțelor va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Mircea Ciurara

București, 26 februarie 1997.
Nr. 309.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARA Nr. 11 din 7 martie 1997

În temeiul prevederilor art. 33 și 39 din Legea nr. 34/1991 privind Statutul Băncii Naționale a României și ale hotărârii Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României, adoptată în ședința acestuia din 12 februarie 1997, se stabilesc următoarele:

Normele privind efectuarea operațiunilor de schimb valutar pentru persoane fizice pe teritoriul României (anexa nr. 4 la Regulamentul privind efectuarea operațiunilor valutare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 18 mai 1995), cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Punctul 4 din capitolul II va avea următorul cuprins:

„4. Societățile bancare / sucursalele băncilor străine autorizate de Banca Națională a României să efectueze operațiuni valutare pot efectua operațiuni de schimb valutar pentru persoane fizice, în incinta tuturor sediilor (centrale, sucursale, filiale, agenții) cu sau fără mișcare efectivă de numerar și cu înregistrările corespunzătoare, aferente operațiunilor.

Societățile bancare / sucursalele băncilor străine pot înființa puncte de schimb valutar în alte spații decât în incinta sediilor acestora, în baza unei autorizații prealabile eliberate de Banca Națională a României — Direcția generală ope-

rațiuni monetare, valutare și de credit, cu îndeplinirea condițiilor prevăzute la cap. II pct. 3 lit. b), f) și h).

Societățile bancare / sucursalele băncilor străine vor lua măsurile corespunzătoare în vederea asigurării disponibilităților în lei și în valută necesare satisfacerii tuturor solicitărilor de cumpărare și de vânzare de valută. Efectuarea și raportarea operațiunilor de schimb valutar se vor face în conformitate cu normele în vigoare.

Activitatea de schimb valutar pentru persoane fizice va fi evidențiată în contabilitatea societății bancare / sucursalelor băncilor străine.

Societățile bancare / sucursalele băncilor străine vor comunica Băncii Naționale a României lista completă a sediilor unde se efectuează operațiuni de schimb valutar pentru persoane fizice. Orice modificare a listei, intervenită ulterior, va fi comunicată Direcției generale operațiuni monetare, valutare și de credit, în vederea luării în evidență.“

2. Punctul 19 alineatele 1 și 2 din capitolul V vor avea următorul cuprins:

„19. Pentru fiecare tranzacție vor fi întocmite buletine de schimb valutar tipizate, conform modelului alăturat.

Asigurarea cu aceste formulare (tipărirea și dotarea) intră în obligația emitentului.“

3. Prezenta circulară intră în vigoare începând cu data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

p. GUVERNATORUL BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI,
VLADIMIR SOARE

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARA Nr. 12 **din 7 martie 1997**

În temeiul prevederilor art. 33 și 39 din Legea nr. 34/1991 privind Statutul Băncii Naționale a României și ale Hotărârii Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României, adoptată în ședința acestuia din 12 februarie 1997, de anulare a plafoanelor zilnice în lei și în valută stabilite pentru casele/punctele de schimb valutar, se stabilesc următoarele:

I. Prevederile articolului 6 din Regulamentul nr. 2/1996 cu privire la operațiunile cu numerar și prevederile capitolului II din Normele metodologice nr. 4 privind aplicarea prevederilor art. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 15/1996 privind întărirea disciplinei financiar-valutare, emise de Banca Națională a României și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 16 februarie 1996, își încetează valabilitatea începând cu data publicării prezentei circulare în Monitorul Oficial al României.

II. Punctele 13, 14 și 15 ale capitolului III din Normele privind efectuarea operațiunilor de schimb valutar pentru persoane fizice pe teritoriul României (anexa nr. 4 la Regulamentul privind efectuarea operațiunilor valutare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 18 mai 1995), cu modificările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:

„13. Casele de schimb valutar și societățile bancare pot să-și stabilească cursurile de schimb, atât cele de cumpărare, cât și cele de vânzare, în mod liber. Pentru schimbul valutar pe bază de cărți de credit și cecuri de călătorie se pot stabili cursuri de schimb valutar diferite față de cele practicate pentru numerar.

Cursurile de schimb valutar pot fi modificate în cursul aceleiași zile lucrătoare, cu condiția afișării listei cursurilor în vigoare și înregistrării corespunzătoare în toate documentele ce stau la baza operațiunilor de schimb valutar.

14. Listele cursurilor de vânzare/cumpărare pentru valutele, cecurile de călătorie și cărțile de credit vor fi afișate, la loc vizibil, pe perioada programului zilnic de lucru.

Afișarea listei cursurilor de schimb valutar se face fără includerea comisionului, acesta urmând să fie evidențiat separat. Listele de cursuri de schimb valutar, semnate de persoanele împuternicite de conducerea casei de schimb valutar/societății bancare, purtând ștampila punctului de schimb valutar/societății bancare și având specificată perioada valabilității cursurilor de schimb valutar, se vor păstra ca documente justificative, urmând ca la sfârșitul zilei de lucru să fie anexate la registrul tranzacțiilor.

Casele/punctele de schimb valutar și societățile bancare vor stabili cursurile de schimb valutar astfel încât să poată efectua orice tranzacție (cumpărare sau vânzare de valută), solicitată de clienți, cu respectarea reglementărilor în vigoare.

Refuzul de efectuare a unei tranzacții (fie cumpărare, fie vânzare de valută) de către o casă/punct de schimb valutar se sancționează în conformitate cu prevederile pct. 23.

15. Pentru operațiunile de schimb valutar se pot încasa comisioane numai în lei. Comisioanele practicate vor fi evidențiate distinct în listele de cursuri de schimb valutar. Procentul de comision aplicat asupra cursului de vânzare va fi egal cu cel aplicat cursului de cumpărare.“

III. Normele privind efectuarea operațiunilor de schimb valutar pentru persoane fizice pe teritoriul României (anexa nr. 4 la Regulamentul privind efectuarea operațiunilor valutare), cu modificările ulterioare, vor fi republicate în Monitorul Oficial al României.

IV. Prezenta circulară intră în vigoare începând cu data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

p. GUVERNATORUL BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI,
VLADIMIR SOARE

REPUBLICĂRI

ORDONANȚA GUVERNULUI Nr. 70/1994*)

privind impozitul pe profit

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Sunt obligați la plata impozitului pe profit, în condițiile prezentei ordonanțe, și denumiți în continuare *contribuabili*:

a) persoanele juridice române, pentru profitul impozabil obținut din orice sursă, atât din România, cât și din străinătate;

b) persoanele juridice străine care desfășoară activități printr-un sediu permanent în România, pentru profitul impozabil aferent aceluși sediu permanent;

c) persoanele juridice și fizice străine care desfășoară activități în România ca partener într-o asocierie ce nu dă naștere unei persoane juridice, pentru toate veniturile rezultate din activitatea desfășurată în România;

d)**) asocierile dintre persoanele fizice române și persoanele juridice române care nu dau naștere unei persoane juridice, pentru veniturile realizate atât în România, cât și în străinătate. În acest caz, impozitul datorat se calculează, se reține și se varsă de către persoana juridică.

(2)**) Sunt exceptate de la plata impozitului pe profit:

a) trezoreria statului, pentru operațiunile din fondurile publice derulate prin contul general al trezoreriei;

b) instituțiile publice, pentru fondurile publice constituite, inclusiv pentru veniturile extrabugetare și disponibilitățile realizate și utilizate potrivit Legii privind finanțele publice, dacă legea nu prevede altfel;

c) organizațiile de nevătători și de invalizi, asociațiile persoanelor handicapate și unitățile economice ale acestora, constituite potrivit prevederilor Legii nr. 21/1924 pentru persoanele juridice;

d) asociațiile de binefacere;

e) cooperativele care funcționează ca unități protejate, special organizate, potrivit legii;

f) unitățile aparținând cultelor religioase, pentru veniturile obținute din producerea și valorificarea obiectelor și produselor necesare activității de cult, menționate la art. 1 din Legea nr. 103/1992 privind dreptul exclusiv al cultelor religioase pentru producerea obiectelor de cult.

(3) Veniturile și cheltuielile persoanelor juridice fără scop lucrativ ce se iau în calcul la determinarea profitului impozabil sunt numai cele aferente activităților economice desfășurate cu scopul obținerii de profit.

Art. 2. — (1) Cota de impozit pe profit este de 38%, cu excepțiile prevăzute în prezenta ordonanță.

(2)**) Contribuabilii avizați și atestați de Ministerul Finanțelor în condițiile legii, care obțin venituri și în domeniul jocurilor de noroc, precum și cei care obțin venituri din activitatea barurilor de noapte și a cluburilor de noapte, plătesc o cotă adițională de impozit de 22% asupra părții din profitul impozabil care corespunde ponderii veniturilor înregistrate din aceste activități în volumul total al veniturilor.

(3) În cazul Băncii Naționale a României, cota de impozit pe profit este de 80% și se aplică asupra veniturilor rămase după scăderea cheltuielilor deductibile și a fondului de rezervă, potrivit legii.

(4) Profitul impozabil al unei persoane juridice străine realizat printr-un sediu permanent în România se impozitează cu o cotă adițională de impozit pe profitul acesteia de 6,2%.

(5)**) Cota de impozit pe profit, în cazul contribuabililor care realizează anual cel puțin 80% din venituri din agricultură, este de 25%. În sensul prezentei ordonanțe, prin *agricultură* se înțelege activitatea desfășurată în domeniul culturii vegetale, creșterii animalelor pentru prăsilă, producție, reproducție, selecție și în piscicultură, din care se obțin materii prime cu sau fără prelucrarea ulterioară a acestora pe capacitatea propriei, cu excepția culturii florilor, plantelor ornamentale și a tutunului.

Art. 3. — (1) Anul fiscal al fiecărui contribuabil este anul calendaristic.

(2) Când un contribuabil se înființează, se reorganizează prin divizare, comasare, fuziune sau se lichidează în cursul unui an fiscal, perioada impozabilă este perioada din anul fiscal pentru care contribuabilul a existat.

CAPITOLUL II

Determinarea profitului impozabil

Art. 4.** — (1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile din livrarea bunurilor mobile, a bunurilor imobiliare pentru care s-a transferat dreptul de proprietate, servicii prestate și lucrări executate, inclusiv din câștiguri din orice sursă, și cheltuielile efectuate pentru realizarea acestora, dintr-un an fiscal, la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

(2) Pentru determinarea profitului impozabil, cheltuielile sunt deductibile numai dacă sunt aferente realizării veniturilor și cele considerate deductibile conform prevederilor legale în vigoare. Când o cheltuială este aferentă mai multor activități, ea se repartizează pe activitățile respective.

(3) Pentru determinarea profitului impozabil, cheltuielile pentru care nu se admite deducerea sunt:

a) impozitul pe profit, datorat conform prezentei legi, precum și impozitul pe venitul realizat din străinătate;

b) amenzile sau penalitățile datorate către autorități române sau străine;

c) cheltuielile pentru protocol, reclamă și publicitate care depășesc limitele prevăzute de legea bugetară anuală;

d) sumele utilizate pentru constituirea sau majorarea rezervelor și provizioanelor peste limita legală, cu excepția celor create de bănci în limita a 2% din soldul creditelor acordate și a fondului de rezervă potrivit Legii nr. 33/1991 privind activitatea bancară, a rezervelor tehnice ale societăților de asigurare și reasigurare create conform prevederilor legale în materie, precum și a fondului de rezervă, în

*) Republicată în temeiul art. II din Legea nr. 73 din 12 iulie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 2 august 1996, dându-se textelor o nouă numerotare.

Ordonanța Guvernului nr. 70 din 29 august 1994 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 31 august 1994 și a mai fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 34 din 25 august 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 31 august 1995 (aprobată prin Legea nr. 99 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 8 noiembrie 1995) și prin Ordonanța Guvernului nr. 23 din 26 iulie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 5 august 1996.

** Art. 1 alin. (1) lit. d) și alin. (2), art. 2 alin. (2) și (5) și art. 4 au intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 1997.

limita a 5% din profitul contabil anual, până ce acesta va atinge a cincea parte din capitalul social;

e) sumele care depășesc limitele cheltuielilor considerate deductibile, conform legii bugetare anuale.

(4) Cheltuielile de sponsorizare sunt deductibile în limita cotei prevăzute în Legea nr. 32/1994 privind sponsorizarea.

(5) Limitele cheltuielilor deductibile se aplică lunar astfel încât la finele anului fiscal să se încadreze în prevederile dispozițiilor legale în vigoare.

(6) Contribuabilii care au în componență unități fără personalitate juridică determină limitele cheltuielilor deductibile la nivelul unității cu personalitate juridică.

Art. 5.*) — Amortizarea activelor corporale și necorporale se face în concordanță cu prevederile legale în vigoare.

Art. 6.*) — Profitul impozabil stabilit potrivit art. 4 și impozitul pe profit se calculează și se evidențiază lunar, cumulativ de la începutul anului fiscal.

Art. 7.*) — (1) Impozitul pe profit se reduce astfel:

a) proporțional cu ponderea persoanelor considerate, potrivit legii, handicape sub aspectul capacității lor fizice și intelectuale, pentru contribuabilul cu un număr de peste 250 de salariați, care a creat locuri de muncă protejate, special organizate, și are angajate cel puțin 3% persoane handicape;

b) cu 50%, în cazul contribuabililor care încasează venituri în valută din exportul bunurilor realizate din activitate proprie, din prestări de servicii internaționale, pentru partea din profitul impozabil care corespunde ponderii acestor venituri în volumul total al veniturilor;

c) cu 50% pentru profitul folosit în anul fiscal curent la modernizarea tehnologiilor de fabricație sau la extinderea activității în scopul obținerii de profituri suplimentare, precum și pentru investiții destinate protejării mediului înconjurător, care se concretizează în active corporale și necorporale amortizabile, după consumarea celorlalte surse de finanțare a investițiilor, inclusiv a creditelor pentru investiții. Sumele echivalente reducerii se folosesc cu aceeași destinație.

(2) Reducerea prevăzută la art. 50 din Legea nr. 77/1994 privind asociațiile salariaților și membrilor conducerii societăților comerciale care se privatizează are prioritate față de reducerile menționate mai sus, acestea aplicându-se în ordinea prezentată în acest articol.

(3) Reducerile menționate în acest articol se calculează lunar, cumulativ de la începutul anului, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. a), care se calculează lunar.

(4) Suma totală a reducerilor menționate în acest articol nu poate depăși 50% din impozitul pe profit determinat înainte de aplicarea reducerilor.

Art. 8.*) — Pierderea anuală declarată de contribuabili se recuperează din profitul impozabil lunar obținut în exercițiile fiscale următoare, fără a se depăși 36 de luni.

CAPITOLUL III

Determinarea veniturilor persoanelor nerezidente

Art. 9.*) — Contribuabilii definiți la art. 1 alin. (1) lit. b) și c) datorează impozitul pentru activitățile desfășurate în România.

Art. 10.*) — Venitul este aferent unei activități desfășurate în România, dacă este:

a) atribuibil unui sediu permanent din România al unei persoane juridice nerezidente;

b) plătit persoanelor juridice sau fizice nerezidente pentru serviciile prestate în România;

c) obținut din sau în legătură cu proprietăți imobiliare situate în România, inclusiv închirierea în scopul utilizării unei asemenea proprietăți și câștigul obținut prin înstrăinarea unui drept asupra unei astfel de proprietăți;

d) plătit ca urmare a exploatarei resurselor naturale localizate în România, inclusiv câștigul obținut din vânzarea unui drept aferent unor asemenea resurse naturale;

e) obținut din înstrăinarea unui drept de proprietate;

f) obținut din înstrăinarea de către un rezident român, persoană juridică, a unei proprietăți situate în străinătate, alta decât activele aferente desfășurării unei activități în afara teritoriului României;

g) obținut din dobândă, în cazul în care: datoria este garantată cu proprietăți imobiliare situate în România; debitorul este o persoană juridică sau o persoană fizică rezidentă în România; creditul se referă la o afacere desfășurată în România.

Art. 11.*) — Orice alt venit care nu este menționat la art. 10 este venit realizat pe teritoriul României, dacă este plătit de un rezident român, de sau prin intermediul unui sediu permanent în România.

Art. 12. — (1) Prin *sediul permanent* se înțelege locul prin intermediul căruia orice activitate a unei persoane fizice sau juridice străine este, total sau parțial, condusă direct sau prin intermediul unui agent dependent.

Sediul permanent include: un birou, inclusiv de conducere, o sucursală, o agenție, o fabrică, un magazin, un atelier, o mină, un loc de extracție a gazelor și petrolului sau orice alt loc din care se extrag resurse naturale.

Un șantier de construcții sau un loc unde au fost aduse echipamente pentru construcții, un proiect de montaj sau de instalare, activitățile de supraveghere, consultanță și furnizare de servicii pentru același proiect sau proiecte conexe, devin sediu permanent dacă au o durată mai mare de 12 luni.

Un sediu permanent nu include: folosirea de spații pentru depozitare sau distribuire de mărfuri; menținerea unor stocuri de mărfuri și bunuri aparținând unei activități, doar pentru stocarea și distribuirea acestora; menținerea unor stocuri de mărfuri aparținând unei activități, pentru distribuirea lor către o altă activitate, și menținerea unui loc pentru colectare de informații sau prestarea unor lucrări pregătitoare sau auxiliare.

(2) Prin *rezident* se înțelege o persoană juridică română sau orice persoană fizică care este domiciliată în, sau are un domiciliu stabil în România, sau care este prezentă în România pentru o perioadă sau perioade care depășesc în total 183 de zile în orice perioadă de 12 luni începând sau sfârșind în anul calendaristic vizat.

(3*) Pentru reflectarea reală a profitului impozabil al sediului permanent se scad numai cheltuielile aferente realizării veniturilor acestuia, având în vedere și prevederile art. 4.

(4) Persoanele juridice străine care nu desfășoară activități printr-un sediu permanent în România și persoanele fizice străine plătesc, pentru veniturile brute realizate în România, impozit prin reținere la sursă conform legislației în vigoare.

Art. 13. — (1) Persoana juridică română are dreptul de a i se deduce din impozitul pe profit datorat în România o sumă echivalentă cu impozitul pe venitul din sursa externă plătit direct sau prin reținere la sursă în străinătate, pe bază de documente care atestă plata, confirmate de autoritățile fiscale străine.

*) Art. 5, art. 6, art. 7, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 și art. 12 alin. (3) au intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 1997.

(2) Suma deducerii este la nivelul prevăzut la alin. (1), dar nu mai mult decât impozitul pe profit calculat prin aplicarea cotei impozitului pe profit prevăzută în prezenta ordonanță asupra veniturilor pe fiecare sursă de venit externă, după ce s-au scăzut cheltuielile deductibile aferente acestora.

Art. 14. — Pierderile legate de veniturile din surse externe se deduc numai din aceste venituri, separat pe fiecare sursă de venit.

CAPITOLUL IV

Plata și controlul impozitului pe profit

Art. 15.* — (1) Plata impozitului pe profit se efectuează trimestrial, până la data de 25 inclusiv a primei luni din trimestrul următor, cu excepția Băncii Naționale a României și a societăților bancare care efectuează plăți lunar, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se calculează impozitul.

(2) Banca Națională a României și societățile bancare au obligația să plătească în contul impozitului pe profit, pentru luna decembrie a fiecărui an fiscal, o sumă egală cu impozitul datorat pe luna noiembrie a aceluiași an, până la data de 25 ianuarie inclusiv a anului următor, urmând ca regularizarea pe baza datelor din bilanțul contabil să se efectueze până la termenul prevăzut pentru depunerea bilanțului contabil.

(3) Contribuabilii, alții decât cei prevăzuți la alineatul precedent, au obligația să plătească în contul impozitului pe profit pentru trimestrul IV, până la data de 25 ianuarie inclusiv a anului următor, o sumă egală cu impozitul calculat și evidențiat pe lunile octombrie și noiembrie, iar pentru luna decembrie adaugă o sumă echivalentă cu impozitul calculat pentru luna noiembrie, urmând ca regularizarea pe baza datelor din bilanțul contabil să se efectueze până la termenul prevăzut pentru depunerea bilanțului contabil.

Art. 16. — (1)* În cursul anului fiscal, contribuabilii au obligația de a depune declarația de impunere până la termenul de plată al impozitului inclusiv, urmând ca după definitivarea impozitului pe profit pe baza datelor din bilanțul contabil anual să depună declarația de impunere pentru anul fiscal expirat până la termenul prevăzut pentru depunerea bilanțului contabil.

(2) Contribuabilii sunt răspunzători pentru calculul impozitelor declarate și pentru depunerea în termen a declarației de impunere.

(3) Declarația de impunere se semnează de către directorul general sau orice altă persoană autorizată, potrivit legii, să-l reprezinte pe contribuabil.

Art. 17.* — (1) În cazul în care organele fiscale consideră că stabilirea impozitului pe profit nu a fost făcută conform prezentei ordonanțe, acestea vor face un nou calcul al impozitului și vor comunica în scris contribuabilului modul de stabilire a acestuia.

(2) Stabilirea impozitului pe profit va fi făcută de organul fiscal și în cazul în care contribuabilul nu a completat declarația de impunere sau nu a furnizat informațiile necesare pentru a determina obligația fiscală.

(3) Sarcina de a dovedi că stabilirea impozitului pe profit de către organele fiscale nu este reală revine contribuabilului, acesta având, în continuare, obligația de a depune declarația de impunere.

(4) Contribuabilul trebuie să plătească impozitul pe profit care a fost stabilit conform alin. (1) și (2) pe baza înștiințării de plată, la data și locul stabilite în înștiințare.

(5) Organul fiscal competent poate încheia un acord scris cu contribuabilul, conform căruia acestuia din urmă îi este permis să plătească în rate impozitul pe profit și profitul net al regiilor autonome, dacă acordul va facilita încasarea integrală a obligației de plată, în care sens Ministerul Finanțelor va stabili competențele unităților fiscale teritoriale.

Art. 18.* — (1) Plata impozitelor reglementate de prezenta ordonanță se face în lei.

(2) În situațiile în care plata veniturilor către beneficiarul de venit se face în valută, plata impozitelor, a taxelor sau a eventualelor majorări de întârziere și a amenzilor se efectuează în lei proveniți din schimb valutar la cursul în vigoare la data plății. Dovada plății acestora se face cu documentul de plată la extern de către contribuabilul care are obligația de a calcula, de a reține și de a vărsa impozitul aferent veniturilor în valută la societatea bancară la care acesta își are deschis contul în valută, însoțit de documentele de schimb valutar.

Art. 19. — (1)* În cazul în care orice sumă reprezentând o obligație fiscală nu este plătită la data stabilită prin prezenta ordonanță, contribuabilul este obligat să plătească majorări de întârziere la această sumă pentru perioada cuprinsă între termenul de plată prevăzut de ordonanță și data la care obligația fiscală este efectuată, inclusiv. Majorarea va fi, de asemenea, plătită și de organul fiscal pentru sumele plătite în plus ca impozit și nerestituite în termenul prevăzut la alin. (2).

(2)* În cazul unei plăți peste suma impozitului datorat, majorarea de întârziere se calculează după 30 de zile de la data depunerii cererii contribuabilului de restituire a diferenței conform art. 25. Dacă termenul stabilit mai sus este anterior datei obligatorii de plată a impozitului, majorarea se calculează de la data obligației de plată a impozitului.

(3) În scopul calculării majorării de întârziere, potrivit acestui articol, când impozitul pe profit a fost stabilit conform art. 17 alin. (2), termenul pentru plata impozitului rămâne data stabilită pentru depunerea declarației de impunere inițială, nu data stabilită prin înștiințarea de plată, conform art. 17 alin. (4).

Art. 20. — Constatarea, controlul, urmărirea și încasarea impozitelor, precum și a majorărilor de întârziere aferente, reglementate de prezenta ordonanță, se efectuează de organele fiscale din subordinea direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București.

Art. 21. — (1) Un inspector fiscal sau alt angajat al unei unități fiscale, autorizat în acest sens, are dreptul de a intra în orice incintă de afaceri a contribuabilului sau în alte incinte deschise publicului, fără o înștiințare prealabilă, în scopul determinării obligațiilor fiscale ale acestuia sau al colectării impozitelor datorate și neplătite la termen. Accesul este permis în cursul orelor normale de serviciu, iar în afara acestora, numai cu autorizarea scrisă a conducerii unității fiscale, justificată de necesitatea controlului.

(2) Un inspector fiscal sau un alt angajat al unei unități fiscale, autorizat în acest sens în scopul determinării obligației fiscale a contribuabilului sau al încasării impozitelor datorate și neplătite la termen, are dreptul să intre și în locuință, dar numai cu consimțământul contribuabilului sau al proprietarului, după caz, iar în lipsa acestui consimțământ, în baza unei hotărâri judecătorești pronunțate de instanța judecătorească, la cererea conducerii unității fiscale care este obligată să motiveze necesitatea accesului în locuință.

* Art. 15, art. 16, alin. (1), art. 17, art. 18 și art. 19 alin. (1) și (2) au intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 1997.

(3) În verificările făcute conform prevederilor alin. (1) și (2) din prezentul articol, un inspector fiscal sau alt angajat al unei unități fiscale împuternicit în acest sens poate:

a) lua un extras sau face o copie de pe orice document sau înregistrare contabilă;

b) reține orice document sau orice element material care poate constitui o probă sau o dovadă în determinarea obligațiilor fiscale ale contribuabilului;

c) să solicite ajutorul, cooperarea și asistența contribuabilului sau persoanelor care-l reprezintă pentru îndeplinirea prevederilor de la lit. a) și b).

Art. 22. — (1) În vederea determinării obligațiilor fiscale, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe, organele fiscale au dreptul de a controla și:

a) operațiunile care au ca scop evitarea sau diminuarea plății impozitelor;

b) operațiunile efectuate în numele contribuabilului, dar în favoarea asociaților, acționarilor sau persoanelor ce acționează în numele acestora;

c) datoriile asumate de contribuabili în contul unor împrumuturi făcute sau garantate de acționari, asociați sau de persoanele ce acționează în numele acestora, în vederea reflectării reale a operațiunii;

d) distribuirea, împărțirea, alocarea veniturilor, deducerile, creditele sau reducerile între doi sau mai mulți contribuabili, sau acele operațiuni controlate, direct sau indirect, de persoane care au interese comune, în scopul prevenirii evaziunii fiscale și pentru reflectarea reală a operațiunilor.

(2) În cazul tranzacțiilor dintre contribuabili sau dintre aceștia și o persoană fizică sau o entitate fără personalitate juridică, care participă sub orice formă la conducerea, controlul sau capitalul altui contribuabil sau altei entități, fără personalitate juridică, valoarea ce va fi recunoscută de autoritatea fiscală este valoarea de piață a tranzacțiilor.

La fel se procedează și atunci când contribuabilul sau cealaltă persoană sau entitate sunt asociați, respectiv acționari în comun, și nu dețin controlul, așa cum este prevăzut mai sus.

Art. 23. — (1) În cazul în care ultima zi de plată a impozitului sau de depunere a documentelor cerute de prezenta ordonanță este zi nelucrătoare, sumele, respectiv documentele se consideră depuse în termen dacă acestea se depun în ziua lucrătoare imediat următoare.

(2) O declarație, o contestație sau orice alt document este considerat ca fiind completat și transmis organelor fiscale la data înregistrării, iar în cazul transmiterii prin poștă, se ia în considerare data de pe ștampila poștei.

Art. 24. — Impozitele și majorările de întârziere care nu au fost plătite în termen și în condițiile prevăzute de prezenta ordonanță sunt recuperate conform prevederilor legale.

Art. 25.* — (1) În cazul unei cereri pentru restituirea unei plăți de impozite peste suma datorată, depusă în termenul stabilit prin prezenta ordonanță, organul fiscal va putea compensa suma acelei plăți, așa cum a fost determinată de acesta, inclusiv majorarea de întârziere aferentă, prevăzută de această ordonanță, cu alte obligații fiscale ale contribuabilului care a făcut plata peste nivelul impozitului datorat.

(2) Organele fiscale vor restitui, pe bază de cerere, în lipsa altor datorii scadente ale contribuabilului, sumele plătite în plus.

(3) Compensarea sau restituirea va putea fi făcută și din oficiu de către organele fiscale, fără o cerere de resti-

tuire prealabilă. Despre măsura luată va fi înștiințat și contribuabilul.

(4) Nu se admit compensări ale impozitului cu eventuale creanțe deținute de contribuabili asupra statului, altele decât cele de natură fiscală.

Art. 26. — (1) Termenul de prescripție pentru stabilirea impozitelor prevăzute de prezenta ordonanță este de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației de impunere.

(2) Cererile pentru compensarea sau restituirea de plăți ale impozitului peste suma datorată nu pot fi făcute după 5 ani de la data obligației depunerii declarației de impunere.

Art. 27. — (1) Funcționarii publici din cadrul unităților fiscale, inclusiv persoanele care nu mai dețin această calitate, sunt obligați să păstreze secretul asupra informațiilor pe care le dețin urmare exercitării atribuțiilor de serviciu, referitoare la un contribuabil.

(2) Informațiile referitoare la un contribuabil pot fi transmise numai în următoarele situații:

a) altor autorități cu atribuții fiscale, în scopul realizării unor obligații ce decurg din aplicarea unei legi fiscale;

b) unei autorități din domeniul muncii și protecției sociale, care face plăți de asigurări sociale sau alte plăți similare;

c) autorităților fiscale ale altei țări, în baza unei convenții pentru evitarea dublei impuneri;

d) autorităților judiciare competente, potrivit legii.

(3) Persoana care primește informații fiscale, conform alin. (2), este obligată să păstreze secretul fiscal asupra informațiilor primite.

(4) Informația referitoare la un contribuabil poate fi transmisă și unei alte persoane numai cu consimțământul scris al contribuabilului.

(5) Nerespectarea obligației de păstrare a secretului fiscal se pedepsește potrivit legii penale.

Art. 28. — (1) Un contribuabil care consideră că impunerea făcută de un organ fiscal este incorectă poate face cerere de revizuire a acesteia la organele direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, după caz. Cererea trebuie făcută în scris, în termen de 20 de zile de la data când contribuabilul a primit înștiințarea. Cererea trebuie să fie motivată și însoțită de acte doveditoare.

(2) În termen de 30 de zile de la data înregistrării cererii de revizuire, direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București sunt obligate să se pronunțe printr-o decizie motivată, care se comunică contribuabilului.

(3) Împotriva deciziei emise de direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, contribuabilul poate face contestație la Ministerul Finanțelor, în termenul prevăzut la alin. (1).

Ministerul Finanțelor este obligat să se pronunțe printr-o decizie motivată în termen de 40 de zile de la înregistrarea contestației, care se comunică contribuabilului.

(4)* Termenul de soluționare a cererii de revizuire a impunerii făcute de organul fiscal, înregistrată la direcția generală a finanțelor publice și controlului financiar de stat județeană sau a municipiului București, precum și a contestațiilor înregistrate la Ministerul Finanțelor, începe să curgă de la data la care contribuabilul a depus documentația, potrivit normelor stabilite de Ministerul Finanțelor pentru soluționarea cauzelor, potrivit legii.

*) Art. 25 și art. 28 alin. (4) au intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 1997.

(5) Decizia Ministerului Finanțelor poate fi contestată la curtea de apel în a cărei rază teritorială își are sediul sau, după caz, domiciliul contribuabilul.

Împotriva hotărârii curții de apel se poate face recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 15 zile de la comunicare.

(6) Cererile de revizuire cu privire la impozitul pe profit și a majorărilor de întârziere aferente sunt supuse unei taxe de timbru de 2% din suma contestată. Taxa de timbru nu poate fi mai mică de 10.000 lei.

Contestațiile se timbrează cu jumătate din suma plătită la cererile de revizuire. Taxa de timbru se datorează indiferent dacă o altă cerere de revizuire sau contestație cu același obiect, înregistrată și rezolvată anterior, a fost taxată.

În vederea calculării taxei de timbru, contribuabilii sunt obligați să specifice în scris cuantumul sumei contestate.

În situația admiterii integrale sau parțiale a cererii de revizuire sau a contestației, taxa de timbru se reduce proporțional cu reducerea sumei contestate.

CAPITOLUL V Sanțiuni fiscale

Art. 29. — (1) Constituie contravenții fiscale următoarele fapte, dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni:

a) depunerea cu o întârziere de până la 30 de zile inclusiv a declarației de impunere se sancționează cu amendă egală cu 1% din impozitul datorat;

b) depunerea declarației de impunere peste termenul prevăzut la lit. a), precum și nefurnizarea informațiilor necesare pentru a determina obligația fiscală se sancționează cu amendă egală cu 2% din suma impozitului datorat;

c) neplata în întregime a impozitului stabilit la data prevăzută se sancționează cu amendă egală cu 3% din impozitul neplătit.

Impozitul neplătit reprezintă diferența dintre obligația fiscală și suma impozitului plătit la data la care contribuabilul era obligat să o facă;

d) neplata impozitului stabilit prin reținere la sursă se sancționează cu amendă de 100% din impozitul ce trebuia reținut și vărsat;

e*) nedepunerea în termenul prevăzut de prezenta ordonanță a declarației de impunere, în cazul contribuabililor care nu înregistrează profit, se sancționează cu amendă de 0,1% din cifra de afaceri aferentă perioadei pentru care nu s-a depus declarația.

(2) Amenzile prevăzute la alin. (1) trebuie plătite în termen de 5 zile de la rămânerea definitivă a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

Neplata în acest termen atrage după sine încasarea amenzilor care se face în aceleași condiții ca și pentru impozitul la care se referă.

(3) Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor fiscale se fac de către organele fiscale teritoriale ale Ministerului Finanțelor.

(4*) Prevederile prezentei ordonanțe referitoare la contravenții fiscale se completează cu dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu excepția art. 25 și 26.

CAPITOLUL VI Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 30. — Scutirile de impozit prevăzute la art. 5 din Legea nr. 12/1991 privind impozitul pe profit și la art. 14

din Legea nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, cu modificările ulterioare, vor rămâne valabile numai în cazul persoanelor juridice care s-au înregistrat la Registrul comerțului înainte de 1 ianuarie 1995 și pentru care perioada de scutire nu a expirat. Scutirea operează până la expirarea perioadei legale, cu condiția de a activa și realiza în continuare venituri, încă o perioadă egală cu perioada de scutire. În caz contrar, impozitul pe profit se recalculează, inclusiv pentru perioada de scutire, potrivit reglementărilor existente la data acordării facilităților.

Art. 31. — Dividendele primite de o persoană juridică română de la altă persoană juridică română nu sunt supuse impozitului pe profit.

Art. 32.*) — Metodologia de calcul și de reflectare în profit a operațiunilor legate de distribuirea activelor, în cazul lichidărilor parțiale sau totale ale contribuabililor, precum și al reorganizării acestora, va fi menționată în instrucțiunile prevăzute la art. 35.

Art. 33.*) — (1) Pierderile înregistrate până la data de 1 ianuarie 1995 pot fi recuperate din profitul impozabil în anul 1995 și în anii următori, potrivit prevederilor legale existente până la data de 1 ianuarie 1995.

(2) Pierderea netă înregistrată în perioada de scutire poate fi recuperată din profiturile impozabile viitoare, conform prevederilor prezentei ordonanțe. Pierderea netă se calculează ca diferență între profitul impozabil aferent perioadei de scutire și pierderile înregistrate în aceeași perioadă.

Art. 34. — (1) Obligațiile fiscale reglementate prin prezenta ordonanță sunt venituri ale bugetului de stat.

(2) Ca excepție de la prevederile alin. (1), impozitul pe profit, majorările și amenzile calculate potrivit prezentei ordonanțe și datorate de regiile autonome din subordinea consiliilor locale și consiliilor județene sunt venituri ale bugetelor locale respective.

Art. 35.*) — (1) Până la punerea în aplicare a prevederilor prezentei ordonanțe, Guvernul va aproba, la propunerea Ministerului Finanțelor, Instrucțiunile privind metodologia de calcul și formularistica corespunzătoare referitoare la impozitul pe profit.

(2) Pentru aplicarea unitară a prevederilor prezentei ordonanțe se constituie Comisia centrală fiscală a impozitelor directe, coordonată de secretarul de stat care răspunde de activitatea veniturilor statului. Componența comisiei se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor.

(3) Ordinele, modelele de formulare și normele de completare referitoare la impozitul pe profit, precum și deciziile comisiei prevăzute la alin. (2) se publică în Monitorul Oficial al României.

Art. 36. — Prezenta ordonanță intră în vigoare începând cu anul fiscal 1995.**)

Art. 37. — Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se abrogă: Legea nr. 12/1991 privind impozitul pe profit; Legea nr. 55/1991 pentru modificarea art. 5 din Legea nr. 12/1991 privind impozitul pe profit; Hotărârea Guvernului nr. 804/1991 privind impozitul pe profit; art. 14, 15 și 16 din Legea nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 57/1993; Legea nr. 54/1992 privind impozitul pe sumele obținute din vânzarea activelor societăților comerciale cu capital de stat, cu excepția art. 6; art. 1 din

*) Art. 29 alin. (1) lit. e) și alin. (4), art. 32, art. 33 și art. 35 au intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 1997.

**) A se vedea și notele de subsol.

Decretul nr. 276/1973 pentru reglementarea impunerii unor venituri realizate din Republica Socialistă România de persoanele fizice și juridice nerezidente, astfel cum a fost modificat prin Decretul nr. 125/1977 privind modificarea Decretului nr. 276/1973 pentru reglementarea impunerii unor venituri realizate din Republica Socialistă România de persoane fizice și juridice nerezidente, numai în ce privește condiția de rezidență; Decretul nr. 394/1973 privitor la impunerea veniturilor realizate din închirieri de imobile, numai prevederile referitoare la persoane juridice; art. 8 alin. 1 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 3/1994 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/1993 privind unele măsuri pentru restructurarea activității regiilor autonome; Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, numai prevederile referitoare la majorările de întârziere aferente veniturilor bugetare, reglementate de prezenta ordonanță; Ordonanța Guvernului

nr. 14/1992 privind modificarea nivelului majorărilor de întârziere datorate pentru neplata în termen a veniturilor cuvenite bugetului, aprobată prin Legea nr. 114/1992, numai prevederile referitoare la cota majorărilor de întârziere aferente veniturilor bugetare reglementate prin prezenta ordonanță; Ordonanța Guvernului nr. 17/1993 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la reglementările financiar-gestionare și fiscale, numai contravențiile și sancțiunile referitoare la veniturile bugetare reglementate prin prezenta ordonanță; art. 27 alin. 2 din Legea nr. 33/1991 privind activitatea bancară; Hotărârea Guvernului nr. 557/1992 privind unele măsuri de constituire a fondului asigurărilor sociale pentru agricultori; art. 2 și 3 din Legea nr. 67/1993 privind constituirea și utilizarea fondului special pentru cercetare-dezvoltare; Decretul nr. 425/1972 privind impozitul pe beneficiile societăților mixte constituite în Republica Socialistă România și Hotărârea Guvernului nr. 759/1995 pentru aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, precum și orice alte dispoziții contrare.

HOTĂRÂREA GUVERNULUI Nr. 442/1994*)

privind finanțarea instituțiilor publice de cultură și artă de importanță județeană, ale municipiului București și locale

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Instituțiile publice de cultură și artă de importanță județeană și ale municipiului București sunt:

- biblioteci publice, județene și a municipiului București;
- muzee, județene și al municipiului București;
- instituții profesionale de spectacole și concerte, județene și ale municipiului București;
- formații și ansambluri artistice profesionale de muzică și dansuri populare;
- centre de conservare și de valorificare a tradiției și creației populare, județene și al municipiului București;
- școli populare de artă, județene și a municipiului București;
- universități populare cu personalitate juridică.

Art. 2. — Instituțiile publice de cultură și artă, de sub autoritatea consiliilor locale municipale, orășenești și comunale, sunt:

- biblioteci publice;
- instituții profesionale de spectacole și concerte;
- instituții muzeale;
- formații și ansambluri artistice profesionale de muzică și dansuri populare;
- case de cultură;
- cămine culturale;
- universități populare.

CAPITOLUL II

Finanțarea cheltuielilor instituțiilor publice de cultură și artă

Art. 3. — Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale bibliotecilor publice comunale, orășenești, municipale și

*) Republicată în temeiul art. V din Hotărârea Guvernului nr. 6 din 21 ianuarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 30 ianuarie 1997, dându-se articolelor o nouă numerotare.

Hotărârea Guvernului nr. 442 din 22 iulie 1994 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 10 august 1994 și a mai fost modificată prin Hotărârea Guvernului nr. 311 din 9 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 17 mai 1995, Hotărârea Guvernului nr. 725 din 23 august 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 29 august 1996 (modificată prin Hotărârea Guvernului nr. 1.131 din 8 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 20 noiembrie 1996) și prin Hotărârea Guvernului nr. 41 din 3 martie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 5 martie 1997.

județene se asigură integral din bugetul de stat sau din bugetele locale, în funcție de subordonarea acestora.

Art. 4. — Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale muzeelor comunale, orășenești, municipale și județene se asigură din venituri extrabugetare și din alocații de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, în funcție de subordonarea acestora.

Art. 5. — (1) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale instituțiilor artistice profesioniste de spectacole și concerte, precum și ale formațiilor și ansamblurilor artistice profesioniste de muzică și dansuri populare, organizate ca instituții publice, se asigură din venituri extrabugetare și din alocații de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, în funcție de subordonarea acestora.

(2) Prin *instituții de spectacole și concerte* se înțelege acele unități care desfășoară o activitate profesionistă de spectacole și concerte pe stagioni, pe baza unui repertoriu. În această categorie se includ: filarmonici, orchestre simfonice, opere, operete, formații corale, teatre dramatice, teatre lirice, teatre de balet, teatre de estradă, teatre de păpuși și marionete, formații și ansambluri artistice de muzică și dansuri, circuri.

Art. 6. — Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale centrelor de conservare și de valorificare a tradiției și creației populare, județene și al municipiului București, se asigură integral din bugetele locale.

Art. 7. — Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale școlilor populare de artă, județene și a municipiului București, se asigură din venituri extrabugetare și din alocații de la bugetele locale.

NOTĂ :

Potrivit prevederilor art. III din Hotărârea Guvernului nr. 6/1997, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a acesteia, Ministerul Culturii va asigura predarea, pe bază de protocol, a patrimoniului instituțiilor de cultură care au fost preluate de la consiliile județene și, respectiv, de la Consiliul General al Municipiului București și care, potrivit prevederilor aceleiași hotărâri, revin în subordinea acestora.

Potrivit prevederilor art. IV din Hotărârea Guvernului nr. 6/1997, până la intrarea în vigoare a legii bugetului de stat pe anul 1997, finanțarea instituțiilor publice de cultură menționate la art. III din hotărârea sus-citată se realizează, potrivit prevederilor art. 137 alin. (3) din Constituție și ale art. 27 din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, din bugetul Ministerului Culturii, urmând ca operațiunile de regularizare financiară cu acesta să se efectueze de către consiliile județene și, respectiv, de către Consiliul General al Municipiului București, pe baza datelor de execuție din evidențele contabile.

Art. 8. — Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale caselor de cultură se asigură din venituri extrabugetare și din alocații de la bugetele locale.

Art. 9. — Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale căminelor culturale se asigură din venituri extrabugetare și din alocații de la bugetele locale comunale.

Art. 10. — Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale universităților populare se asigură integral din venituri extrabugetare.

Art. 11. — Veniturile realizate de instituțiile publice de cultură prevăzute la art. 3 și 6 se varsă la bugetul din care au fost finanțate.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 12. — În vederea asigurării desfășurării în condiții optime a actului de cultură în teritoriu, se interzice schimbarea destinației spațiilor proprietate publică aflate în administrarea instituțiilor publice de cultură și artă de importanță județeană și, respectiv, de subordonare locală; în cazuri de excepție, autoritățile publice locale pot aproba schimbarea destinației unor astfel de spații numai cu acordul inspectoratelor pentru cultură, județene și al municipiului București, cu obligația de a se compensa cu alte spații corespunzătoare realizării activităților de către instituțiile publice respective.

Art. 13. — Orice dispoziții contrare prevederilor prezentei hotărâri se abrogă.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 335.01.11/4028